

Arrest

**nr. 87 397 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 januari 2010. Dezelfde dag vraagt verzoeker asiel aan. Op 1 oktober 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 8 februari 2011 bij arrest nr. 55 692 opnieuw beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 17 mei 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 7 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde K.M. (...)

geboren te (...)

van nationaliteit: (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 17.05.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 18.01.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 04.10.2010 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 10.02.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 17.05.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene volgende documenten voorlegt: het authentieke bewijs van zijn vasthouding in de gevangenis van Colombo dd.23.05.2002 (+ vertaling); origineel bewijs van de betaling van zijn borgtocht dd. 28.02.2002 (+vertaling); een bewijs van zijn klacht bij de Human Rights Commission of Sri Lanka dd. 29.08.2006 . Overwegende dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag bovenstaande documenten naar voren bracht en deze aanvraag niettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene kopies van volgende documenten voorlegt: een kopie van bewijs van verblijf van de lokale autoriteiten dd 19.10.2010(+ vertaling) en een kopie van zijn bewijs van temmen in 2005 te Thoppur (+vertaling) dd 17.11.2005. Overwegende dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een bewijs van neerlegging van een klacht bij de lokale politie voorlegt tegen onbekenden voor het bedreigen van de vrouw van de betrokkene dd. 19.01.2011 (+vertaling). Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet de reden van de bedreiging kan bewijzen die zou plaats gevonden hebben. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de algemene zorgvuldigheidplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout en een overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en overschrijding of afwending van macht aan. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Verzoeker is naar België gevlucht omwille van vrees voor vervolging en foltering, mogelijks met de dood tot gevolg.

Verzoeker legt een nieuw document voor waaruit blijkt dat hij verbleef in het vluchtelingenkamp A.(...) van 16/05/2009 tot en met 28/08/2009 (stuk 3).

Daarnaast voegt verzoeker ook een document toe dat verzoeker in 2002 vrijgelaten werd op borg uit de gevangenis te C.(...) (stuk 4). Verzoeker heeft op heden het origineel in zijn bezit. Zoals blijkt uit de poststempel is dit maar verzonden op 25/05/2011.

Tijdens de eerste asielprocedure legde verzoeker een handgeschreven bewijs voor dat hij in 2001 in gevangenschap verbleef daar het in Sri Lanka gebruikelijk is dat documenten nog steeds handgeschreven zijn. Op heden heeft hij van zijn familie een handgeschreven document ontvangen die het feitenrelaas van verzoeken ondersteunen (stuk 5).

Tot slot legt verzoeker een attest voor waarop het faxnummer van de gevangenis vermeld wordt. De Belgische instanties kunnen verifiëren of hij inderdaad de waarheid sprak omtrent gevangenschap (stuk 6).

Verzoeker wenst ook nog te verwijzen naar een filmpje dat de gruwelijkheden die in Sri Lanka plaatsvinden in beeld brengt:

http://www.youtube.com/watch?v=fK9q_hTV6HM

<http://www.youtube.com/watch?v=pgQos-y5RZM>

Deze recente documentaire op Chanel 4 toont aan dat er tot op de dag van vandaag nog steeds oorlog aan de gang is, verkrachtingen en gewelddaden zijn schering en inslag. Verzoeker heeft dan ook een terechte vrees ook het slachtoffer te worden van de schendingen tegen de mensenrechten en gruwelijke oorlogsvoering waarbij niemand gespaard wordt.

Jon Snow, reporter van Chanel 4, vertelt het volgende:

The film is "one of the most important" stories he has ever reported saying:

"it tells the story of the bloody end to Sri Lanka's civil war - in which at least 40,000 Tamil civilians were killed. I have reported civil wars before,, not least in Central America in the 1980s but I have never seen such graphic evidence, often at the hands of government soldiers themselves of what have all the hallmarks of war crimes."

Verzoeker meent dat deze documenten van die aard zijn om een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen en verder te onderzoeken.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de "schending van de wet, m.n. schending van de inhoudelijke beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald schending van het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel" aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig, gezien het gevaar dat verzoeker loopt door de terugkeer naar Sri Lanka.

Verzoeker legt bijkomende belangrijke bewijsstukken voor, die een gegrond asielverhaal aannemelijk maken. Het zou het onredelijk zijn om ze niet in overweging te nemen.

De algemene toestand in Sri Lanka is nog steeds ernstig, er is sprake van willekeurige arrestaties, vervolgingen en misbruik. Zeker mensen die uit LTTE gebied afkomstig zijn en dan in de gevangenis hebben gezeten en ontsnapt zijn.

Deze algemene onstabiele toestand, maar ook de persoonlijke toestand van verzoeker, maken het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoeker te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoeker, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden."

2.3. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen worden deze samen behandeld.

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten neerlegde: het authentieke bewijs van zijn vasthouding in de gevangenis van Colombo *d.d.* 23 mei 2002, het bewijs van de betaling van de borg, het bewijs van de klacht die hij bij de lokale politie neerlegde tegen onbekenden die zijn vrouw bedreigd hadden, een bewijs van verblijf opgesteld door de lokale autoriteiten, het bewijs dat hij in 2005 in T. is gaan stemmen en een bewijs van zijn klacht bij de Human Rights Commission of Sri Lanka.

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift verschillende documenten op, waarvan hij meent dat deze wel voldoende zijn om een nieuwe asielaanvraag in overweging te nemen en verder te onderzoeken.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Inzoverre verzoeker aan de Raad een nieuwe beoordeling vraagt van deze documenten in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit buiten haar bevoegdheid valt.

Verzoeker geeft aan dat hij een nieuw document bijbrengt waaruit blijkt dat hij in het vluchtelingenkamp A. verbleef van 16 mei 2009 tot 28 augustus 2009, evenals het faxnummer van de gevangenis en een link naar een youtube filmpje van een documentaire van Chanel 4. De Raad stelt vast dat uit bovenstaande blijkt dat verzoeker deze documenten en verwijzingen voor het eerst bij zijn inleidend verzoekschrift voegt. Gezien verzoeker deze niet bij zijn tweede asielaanvraag voegde als nieuw element kan het verweerder niet worden verweten dienaangaande niet te hebben gemotiveerd.

Daarnaast wijst verzoeker op het document waaruit blijkt dat hij in 2002 op borg werd vrijgelaten uit de gevangenis te Colombo en het handgeschreven bewijs van zijn gevangenschap. De Raad stelt vast dat verweerder uitdrukkelijk motiveerde waarom deze documenten niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aanvaard. Zo motiveerde verweerder:

“Overwegende dat de betrokkene volgende documenten voorlegt: het authentieke bewijs van zijn vasthouding in de gevangenis van Colombo dd.23.05.2002 (+ vertaling); origineel bewijs van de betaling van zijn borgtocht dd. 28.02.2002 (+vertaling); een bewijs van zijn klacht bij de Human Rights Commission of Sri Lanka dd. 29.08.2006. Overwegende dat de betrokkene reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag bovenstaande documenten naar voren bracht en deze aanvraag niettemin negatief werd afgesloten.”

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 februari 2011 bevat volgende vermelding:

“3.6.1 Verzoeker staft aan de hand van een gevangenis- en borgattest en een Belgisch medisch attest zijn verklaring in 2002 tijdens een legaal verblijf in Colombo te zijn veroordeeld voor wapensmokkel en geldinzameling voor de LTTE. De authenticiteit van het gevangenisattest kan niet overtuigen nu (...)”

waar verzoeker herhaalt dat deze documenten als nieuw dienen te worden aanvaard en het “belangrijke bewijsstukken” zijn die zijn asielverhaal staven, weerlegt hij niet de vaststelling dat deze documenten reeds zijn voorgelegd aan en beoordeeld door de asielinstanties tijdens de eerste asielprocedure.

Met betrekking tot de overige voorgelegde documenten motiveert verweerder in essentie dat een kopie niet op een adequate manier kan worden beoordeeld aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en dat de documenten reeds naar voor konden worden gebracht tijdens de behandeling van de vorige asielaanvraag. Verzoeker betwist deze motieven niet, laat staan dat hij ze weerlegt. Het is niet omdat deze documenten volgens hem “belangrijke bewijsstukken” zijn dat hij met dit argument aantoonst dat de gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker toont niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op disproportionele wijze concludeerde dat de aangevoerde elementen geen ‘nieuwe gegevens’ uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Een stuk dat er enkel toe strekt al bij de eerste asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven en/of de weigeringsmotieven van deze eerste aanvraag te weerleggen bevat geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187 209).

De kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken diende te beslissen tot inoverwegingname van zijn asielaanvraag, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen is dan ook niet dienend daar hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verweerder kon in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

In de mate dat verzoeker eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en overschrijding van macht aanvoert, wijst verweerder er terecht op dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing een overschrijding van macht zou inhouden of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Waar verzoeker wijst op zijn vrees om het slachtoffer te worden van de schendingen tegen de mensenrechten vanwege een gruwelijke oorlogsvoering waarbij niemand gespaard wordt en verwijst naar een recente documentaire van Chanel 4, benadrukt de Raad dat verzoekers asielrelaas reeds werd onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Beide asielinstanties onderzochten hierbij of er in hoofde van verzoeker een reëel risico is op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat geënt is op artikel 3 van het EVRM. Beide asielinstanties beslisten om aan verzoeker zowel de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Het voorwerp van huidig geding betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag, genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien hij "nieuwe gegevens" aanbrengt. Uit bovenstaande is gebleken dat verzoeker er niet in slaagt de motieven van verweerder dat de door verzoeker aangebrachte documenten geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet betreffen, te weerleggen. Dienvolgens toont verzoeker niet aan dat zijn zaak opnieuw zou moeten worden onderzocht in het kader van artikel 3 van het EVRM.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 3 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel of een overschrijding van macht wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN